En wink, blott en wink från Din segrande
Och Åran oß för öfwer fjällen (hand
Och Swerge skal snart ha til gräns — blott
(ett Haf
Och kärlekens känsla hos war Skandinaf
Dig hylla som Skyddsgud och Förste.

5.

Då guldåldrens dygd uppå Skandiens Ö
Skal smycka den stora Nationen,
Och Frihet och kärlek i drägter af snö,
Som skyddsenglar stå inför Thronen —
Och mannamod, samfundsfrid, ära och rätt
Beskyddas och öfwas af Carl Johans Ätt,
Så länge som Nordstjernan brinner.

GS1965

Twänne Nya

Sånger

för Swenska Krigsmän.

Den Första:

Upp Bröder för Konung och Fäderneß bygd, rc.

Den Andra:

Hwem är denna Hjelte, som stor genom dygd rc.

Hwilka kunna sjungas efter sina egna Melodier.

FUHRUN,

Tryckte hos Pehr Ol. Axmar 1814.

Kostar 1½ skill. Banco.

* * * * * * * * * * *

1.

Upp Bröder för Konung och Fädernes bygd,
Hwad hjertat är kallt här i Norden,
Hwem lifwas ej än af deß Göthiska dygd,
Hwars ryckte sig sträckt öfwer Jorden,
At wårda de minnen, at fröjda de Namn,
För alla de krigsmän som gjordt oß stort gagn
Och skänktes af älskade Fäder.

2.

Må Segrare smida åt andra de band,
Som blott egnar slafwen at bära,
Wi swurit at striba för Lagar och Land,
At dö eller lefwa med Åran.
Oß Mandom skall ewigt bebo wåra fjäll,
Och trädomen sky deßa snöiga fjäll,
Som lyfta sin hjeßa mot Himlen.

3.

Med knappar som ropa sin Göthiska börd,
Med renhet i hjertat och seder,
Från steniga Segrar wi samle wår skjörd,
Och fast är et handslag som eder,
Må wekliga söka en blidare sol,
Wi älska de byggder, wi älska den pol,
Som härdar til Män och til Hjeltar.

Med

4.

Med känsla för sanning, för mod och för dygd,
Med känsla för Åran och friden,
Wi härje ej Grannarnas fredliga bygd,
Men bäfwe ej heller för striden.
Ja frihet och redlighet här skola bo,
Och så länge förplanta urgammal tro,
Som Carlwagnen öfwer oß hwälfwer.

5.

God Herrar! fast resan är trakig och lång,
Wi likwäl med åran den ändar,
Wi skola debarkera med Krigare-Sång —
Och nöjde til Tyskland anlända
Wi der skola piska det upproriska pack,
Som halfwa wårt Jordklot i rörelse satt,
Och striden med åran wi ändar.

6.

Låt Fransman sjelf bära de bojor han smidt,
Wi stridit för åran och dygder,
Wi wet wåra Förfäders trohet har strydt,
För Konung och fädernes bygder,
Wi lefwe och dö såsom Swenskarna bör,
Och ingen af oß som förrädare dör,
Som stridit för Fädernes landet.

7.

Och hwat som wi segrat, wår glädje wi får,
At åter wårt Fosterland skåda,
Bekrönte med Lagrar til Swerge wi går,
Och glädje wår ankomst bebådar.

Wi

Wi åter förtroligt i männernas krets,
Kan le åt kabalen och lefwa tilfreds,
Med åran och dygden och friden.

8.

Än lefwer dit minne du äldriga dygd,
Du arfslott från Fädernas tider!
Se Swerige är fritt under Lagarnas skygd,
Och endast den brottslige lider.
Tyrannen som sugit Nationernas märg,
Skall bräcka sitt swärd mot de moßiga berg,
Som trygga det urgamla Manhiem.

9.

Dig hell! Du wär gamle och wördade Kung,
Din winter bebådar wår smärta
Din Hießa är snöig, Din Spira blir tung,
Men sommarn är qwar i Dit hjerta;
Ja warm är han wißt för sitt Swea, wår Far,
Han tryggat deß ära, och til deß förswar
Han lemnat sitt Swärd åt en Hjelte.

10.

Gustafwers och Carlars förenade mod
Ur grafwarne höjdt sig til Hjelten.
Så gick han at dämma de strömmar af blod,
Som ädrat sig fram genom fälten.
Och Krigarn af glada förhoppningar närd,
Til Segren skal följa Hans blixtrande swärd
Och Fädernas stora Exempel.

11.

O Prins! från din Kung, från din Son, från ditt (Land,
Du reste til främmande stränder!
Och

Och ser ej på Hembygdens fredliga strand
Deß Söner med bedjande händer!
Hwar wån trycker wännen til klappande bröst,
Med Swenska Nationens förenade röst:
Wår Kung och wår Prins och wår Frihet!

12.

Förgäfwes wäldswerkaren skräckspiran sträckt
Til Hjeltars förenade Zoner,
I Leibzig hwarandra de händerna räckt,
Och lysa nu Swea tre Kronor,
Än häpnar en werld för den manliga arm,
Som frambryter malmen ur klippornas barm
Som tämjas til Swärd och til Liar.

13.

O Carl! som oß ryckt ur förödelsens brant,
Som räddat, som skyddat wår ära,
De eldade Hjertan, hwars kärlek du want
Dig tacksamma Offer hembära.
Din Tron milde Konung! Han pryder wår
Wi lefwe och dör för wår fäderne-jord, (Nord
Som åter blir hwad hon har warit.

14.

Carl Johan! O Hjelte och Menniska wän,
Ditt Namn är wälsignadt i Norden,
Din blick lifwar Hjeltar bland Göthiska Män
Ditt ryckte re'n ilar kring Jorden,
O Dana, se här den som stridit med dig,
Se lugn om du kan på den blodiga stig,
Som färgas utaf Dina Hårar.

I

I Ädle, som dragit Ert blodiga swärd,
För Frihet, för Barn och för Maka,
Och Ni som re'n nedtredt til Hjeltarnes werld,
En wärdig belöning at smaka.
Mottagen en suck af Er Fäderne bygd;
Wi wörda ert mod och den Manliga dygd,
Som åter ger glansen åt Manhiem.

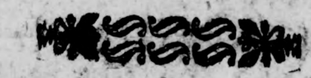

Den

Den Andra

1.

Hwem är denna Hjelte, som stor genom dygd
Och frägdad af segrarnes wana,
Kom skyddande hit uti Norrpolens bygd,
At uprätta Göthernes fana;
Som, sträckande manligt en segerwan arm,
Gaf luft åt den anda och kraft åt den harm,
Som wäpnat oß emot förtrycket?

2.

Carl Johan! Från Lappfjellens islupna famn
Til Elbens och Donaus stränder,
Hwem nämner ej gerna ditt dyrkade Namn?
Hwem sträcker ej klappande händer?
Hwem swär ej at lyda Din wördade röst
Och framställa manligt ett trottsande bröst
Mot farornas möte i striden?

3.

Hell Dig! Än ett slag af Din Mägtiga arm
Och trädom skal flykta från jorden —
Och fosterlandskänslan, föryngrad och warm,
Skal skönt flamma up här i Norden —
Och Hjeltemod bo i hwar Krigares famn —
Och Lützens och Narwas föräldrade namn
Se wika för Denn'witz och andra.

4.

Och wi, som Du stälde at wakta Ditt Land,
Wi swärja dig wid deßa ställen:

En